

קריאה בכתבה "בדשא אצל אביגדור" [מוסף הארץ 02.01.2009]

הניסיון להמחיש את הקשר בין אצולת הממון ובין הימין בעל הגוון הפשיסטי סובל בדרך כלל מהיעדרם של משקיפים המסוגלים ומוכנים לדווח על הקשרים הממשיים האלו. אין תחליף לדיווח מהימן של משתתף אוטנטי אשר מאומן בצפייה בבני אדם ומצויד בכושר הבעה, אלא שכאלה דיווחים לא מזדמנים לנו לעיתים קרובות. לפיכך, מצאתי עניין רב בחלקים של הכתבה "בדשא אצל אביגדור" [מוסף הארץ 02.01.2009] שסיפרה על "ההתאהבות" [כך במקור!] של אריק סיני באביגדור ליברמן. הבה ניתן לטקסט לדבר קצת בעצמו.

המפגש הראשון בין ליברמן לסיני, שהוביל להכללתו במערך ההסברה המצומצם של ישראל ביתנו, התרחש במקרה לפני שלוש שנים. "יש לי חברים שגרים בקיסריה", מספר סיני, "ברובם אנשים אמידים מאוד, ולדעתי גם שמאל מדגדג בעורפם. ערב אחד הוזמנתי לארוחת ערב אצל נמרוד פאר שהיה פעם סמנכ"ל נוקיה, בעצם ההזמנה היתה לחוג בית של אביגדור ליברמן. אני חושב שרוב המוזמנים - שבאים לביתו די בקביעות - היו מופתעים במידה מסוימת מהעניין הזה".

לאחר האוכל הגיע זמן הקינוח: שיחה עם ליברמן. "הוא התחיל לדבר, הקשבתי לו, ופתאום קרה לי משהו", חורף סיני בהנאה גלויה. "אביגדור דיבר על הדרך שלו, על האופן שבו צריך לדעתו לטפל בערביי ישראל, הוא דיבר על הדרך שבה צריך לנהל את ביטחון הפנים. כל האנשים קיבלו את הדברים שלו בדממה והקשבה, ומצאתי את עצמי מזדהה עם כל שורה שהוא אומר. התרשמתי ממנו מאוד, מהמהירות שלו, מהחריפות, הוא הפעים אותי. הוא עשה לי משהו, הוא הבריק שם. הדברים שאמר גרמו גם לשמאלני כמוני להבין שאני לא נמצא במקום הפוליטי שבו אני חושב שאני נמצא. דעותיו היו אז שמאל-מרכז, וגם הן נשמרו בארון ולא היו אמורות לצאת אף פעם, כי בארון חם ואף אחד לא מבקר אותך".

אכן, הטקסט הנ"ל חושף כמה נקודות מפתח. ראשית, נחשף המובן המשונה שיש למושג שמאל ב"מקומותינו": השמאל הוא פשוט (ורק) איזה שהיא השתייכות חברתית/תרבותית החפה מכל השקפה ו/או נטייה פוליטית של ממש. אשר לנטיות הפוליטיות האמיתיות, אלו מתנמנמות בארון עד שמישהו זר פותח את הארון ומתברר שמה שאוכסן בתוכו היה למעשה משהו פוליטי של ממש – "פשיזם לייט" -- שמפתיע את "המאכסן"...

מתחת לפני השטח רובצת התפיסה הקונסנזואלית של מי "אנחנו" ומי "הם", אלא שכאן ברור יותר כמה צרה ההגדרה של "אנחנו": אינני טוען שהיא כוללת רק "אנשים אמידים מאוד שגרים בקיסריה", אבל נראה שהיא כוללת רק כאלה שיכולים לדמיין או לרצות להשתייך לחבורה מופלאה זאת. במילים אחרות, האלפיון העליון מציג את עצמו כנאמן המסור של "אנחנו", אשר מדייר כמובן את הערבים כמו את כל מי שאינו יכול להזדהות רגשית עם החבורה המופלאה הזאת (לדוגמא: חרדים, מזרחים, ומי שמודעים שאין להם כל סיכוי להיחלץ מהמצב הכלכלי הנחות בו הם מצויים).

מיותר לציין שכל מה שמטריד את החבורה המופלאה המארחת את ליברמן היא "הבעיה הערבית" ובפרט איך "לטפל בערביי ישראל". ובפסקה מאוחרת יותר נכתב "אביגדור לא שונא ערבים, הוא רק חושב שצריך לעשות סדר בדברים. גם אני חושב ככה. בסך הכל צריך לעשות סדר". אכן, זאת הסיסמא הרגילה "חוק וסדר", וכרגיל לא מצוין איזה חוק וסדר. המונרך האנגלי הימי-ביניימי היה ישר יותר וחרת על סמלו "אלוהים והחוק שלי".

בפסקות הבאות מסופר לנו מי ראוי לתגובה של ח"כ ופגישה עימו. אין בכלל התקוממות על כך שאפילו לחבר ב"אנחנו" אין נגישות למנהיג, כי מדובר כאן בפריבילגיה ו/או חסד מלכותי. סופו של דבר, סיני זכה להימנות על אנשי החצר. להלן חלקים מהפסקאות הבאות בכתבה.

שנה וחצי לאחר אותו מפגש החליט סיני לצאת מהארון ויזם פנייה לליברמן. "נפגשתי אז עם חברה טובה שלי, יועצת ארגונית בכירה. ישבנו לקפה והיא ראתה משהו על פני, משהו לא שמח במיוחד", מתוודה סיני. [...] אמרתי לה שאני מאוד מתעניין בפוליטיקה. זו היתה תקופה שבה ישבתי משש עד תשע בערב וצפיתי במשדרי פוליטיקה בטלוויזיה. היא שאלה אותי: 'ומה עשית בשביל זה?' אמרתי ששלחתי מייל לישראל ביתנו וביקשתי להיפגש עם ליברמן, אבל אף אחד לא ענה לי".

עוד באותו היום התקשרה ידידתו של סיני לעוזרת האישי של ליברמן. יומיים לאחר אותה שיחה בקפה התל-אביבי סיני כבר היה בדרכו לירושלים. בשעת צהריים הוא נפגש במזנון הכנסת עם ליברמן בפעם השנייה. [...] אביגדור שאל אותי מה אני חושב על המפלגה שלו. זה עניין אותו. הוא לא שאל אותי למה באתי, מה אני רוצה ממנו. הוא איש אציל, אירופאי, מתורבת ברמות. אני אוהב גם את זה".

[...]

הקשר בין שני הגברים המזוקנים התהדק לאט לאט, מפגישה לפגישה הפך סיני לחלק מהמיליה החברתי שמקיף את ליברמן. [...] באתי לאביגדור כי אני מאמין בו והיה ברור שכל מה שהוא יטיל עלי אעשה. במהלך חצי השנה האחרונה היו לנו כבר 15 מפגשים. נוצר בינינו קשר חברי, אביגדור התחיל להזמין אותי למפגשים עם חברים קרובים שלו, לארוחות צהריים ביקב כרם מהר"ל למשל, מקומות מדליקים כאלה. אביגדור הוא בן של יינן, ולא שותה שום דבר מלבד יין טוב. אני לא יודע לשתות, לא נראה לי שגם אלמד, אבל טעמתי. כשמסביבי אנשים גמרו בקבוק, אני עוד הייתי בטעימה".

המפגשים האלה הלהיבו את סיני. "היתה שם אווירה טובה של ביחד, זה היה מדהים", הוא אומר. "בהתחלה הרגשתי קצת זרות כי היו שם חברים שלא הכרתי כמו איש העסקים דדי בורוביץ' מאל-על, ירון מילר מחברת השטיח המעופף. הרגשתי שכולם שם נורא אוהבים את אביגדור. ככה זה אחרי שמכירים אותו. יש בו משהו שאנחנו קצת שכחנו, הוא יודע איך להתנהג עם חברים".

זאת "החצר של ליברמן" ואת הפוליטיקה שהיא מקדמת אנו מכירים: "חוק וסדר" (זאת אומרת "חוק וסדר שלנו"). ולמי שלא מרגישים שייכים לחבורה הזאת ולסדר שלה, ולמי שמבינים (או זוכרים) שלמתקראים "מרכז הפוליטי" (וודאי שלימין המסורתי) אין שום מעצור מלשתף פעולה עם חבורת "חוק וסדר" שכזאת, לאלו יש עוד יכולת התנגדות ותקווה: השמאל האמיתי, זה שאינו מהסס להכריז ולהתגאות בשמאליותו.

עודד גולזרריך, תל-אביב
ינואר 2009